

slagene om Nedsækering var udarbejdet, og give Tilsagn om en saglig Forhandling paa Rigsdagen. Fra konservativ Side har man svaret paa Spørgsmaalet med at tilsige denne Forhandlingsro og saglig Forhandling, idet man i øvrigt har forbeholdt sig alt fornødent med Hensyn til selvstændig Ageren med Forslag og andet.

Det var derfor et overmaade svagt og spinkelt Grundlag, paa hvilket man dannede det nuværende Ministerium. Jeg husker, at den nuværende højtærede Finansminister i 1924, da jeg havde dannet mit Ministerium, bag hvilket der var absolut Støtte af et Flertal i Henhold til offentlig foreliggende Erklæringer, her mødte frem og smilende sagde: Man maa sige, at dette Ministerium har et voldsomt Vovemod. Vovemod! Ja, nu er Ordet Vovemod vist paa sin Plads, højtærede Minister. Men det er Venstre, som har dette Vovemod nu, og som har taget Ansvaret, saaledes som Venstres Hovedorgan har fastslaaet det.

Venstres Hovedorgan tilkendegav den 2. December, da man gik til Valg, at nu gik man ud, og Valget, sagde man, drejede sig om at give dette Land en stærk Regering. I 2½ Aar havde Uduelighed og Evneløshed fejret Sommerferieorgier. Nej, nu, sagde man, nu gælder det, Magten og Ansvaret maa samles om et enkelt Parti, som kan bære en stærk Regering, og Venstre er det eneste Parti, som har Mulighed for at blive større end Socialdemokratiet — hvad det altsaa dog ikke er blevet. Det har Mændene, og det har i sin enkle og ærlige Politik ogsaa Midlerne. Der er altsaa ingen Tvivl om, at Venstres Hovedorgan var fuldkommen paa det rene med, hvor Ansvaret nu ligger. Det ligger hos det eneste Parti, som har Mændene og Midlerne, og som ikke vil fejre Ferieorgier, men virkelig vil vise Evnerne og Kræfterne til at gennemføre det, der skal blive Landet til Lykke.

Nu kan man kalde Ministeriets Handlemaade for Vovemod eller Dumdristighed — der er dem, der vil være mest tilbøjelige til at bruge det sidste Ord —, det er i alt Fald utvivlsomt, at ud af de Ord, som Venstrebladet „København“ baade den nævnte Dag og ved mange andre Lejligheder fremsatte, er det ikke Beskedenhed, der lyser. Men det er jo Gerningerne, vi skal dømme efter. Derfor er det, som jeg begyndte med at sige, kedeligt, at vi skal indlede Rigsdagens Arbejde nu i det nye Aar uden at vide, hvad Ministeriet virkelig vil. Naturligvis ved vi en Masse. Jeg har liggende hele Dynger, Dynger af Regeringsaviser, hvor vi

har Løfter, saadan at jeg kan slæbe mig træt paa disse Løfter, naar jeg skal bære dem hjem igen.

Hvad nu angaar Regeringen, maa jeg tilføje, at den konservative Presse for sin Del har fastslaaet, at deres Parti ikke har tilsagt Venstre Støtte, og den radikale Presse har ogsaa særlig omhyggeligt søgt at udviske det Indtryk, som man havde faaet i Forhandlingsdagene, og erklæret, at der kun var lovet en rimelig Frist med Arbejdsro, ikke noget som helst andet. Det tegner ikke særligt godt, selv om man har ubegrænsede Mængder af Vovemod. Og hvad angaar Forholdet mellem de to Partier, som, hvis man skal tale om nogen Sejr, er dem, der sejrede, synes det ikke at være det bedst mulige.

Jeg saa saaledes en Artikel for nogle Dage siden i Venstrebladet „Vendssyssel Tidende“, som usægtelig maatte forbyse med den Tone overfor det forventede Støtteparti, som her lød. Jeg tillader mig atter med den højtærede Formands forventede Tilladelse at citere et Par Linier. Det hedder: „De Konservative havde nogen Fremgang, hvilket er saa ligetil. I en forknyt og forkuet Tid har Sekterere og Kvaksalvere lettest Spil. Nogle har ladet sig paavirke af den opreklamerede „Livselksir“, hvis Navn er Told, andre har været ude for den almindelige Foreteelse, som bedst betegnes ved Udtrykket: Fra den ene Yderlighed til den anden.“ Og Bladet „Næstved Tidende“ uddybede paa samme Maade Elskværdigheden og frabad sig Forhaling og Forfusking og Forsøg paa at blande uvedkommende Ting i ind Debatterne om Øjeblikkets Krav, og hvis man ikke skikkede sig vel, sagde de til de Konservative: Ja, Gud bevares, saa har vi ikke andet at gøre end at lade Vælgerne afgøre igen.

Det ser saaledes temmelig truende ud allerede i den første Maaned trods al mulig Julefred og Sejrglæde. Imidlertid, vi er dog ogsaa til Stede, og hvis det skulde komme til at knibe for den højtærede Regering og dens Parti, kender de jo os. Vi har gammelt Samarbejdes gode Erindringer, vi har ikke saadanne daarlige Erindringer, som man har fra andre tidligere Koalitionsregeringer, vi har gammelt Samarbejdes gode Erindringer. Venstre har været os meget taknemmeligt for de mange Stemmer, vi i sin Tid tilførte Venstres Kandidater, og hvis Venstre blot vil forlade de onde Veje, paa hvilke det har vandret, og det daarlige Selskab, hvori det nu og da har befundet sig,